

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

III 23272

000187343

COBISS ◉

НАРОДНОГ УНИВЕРЗИТЕТА

КЊИГА 12.

ИВО АНДРИЋ

ЊЕГОШ

КАО ТРАГИЧНИ ЈУНАК КОСОВСКЕ МИСЛИ

БЕОГРАД

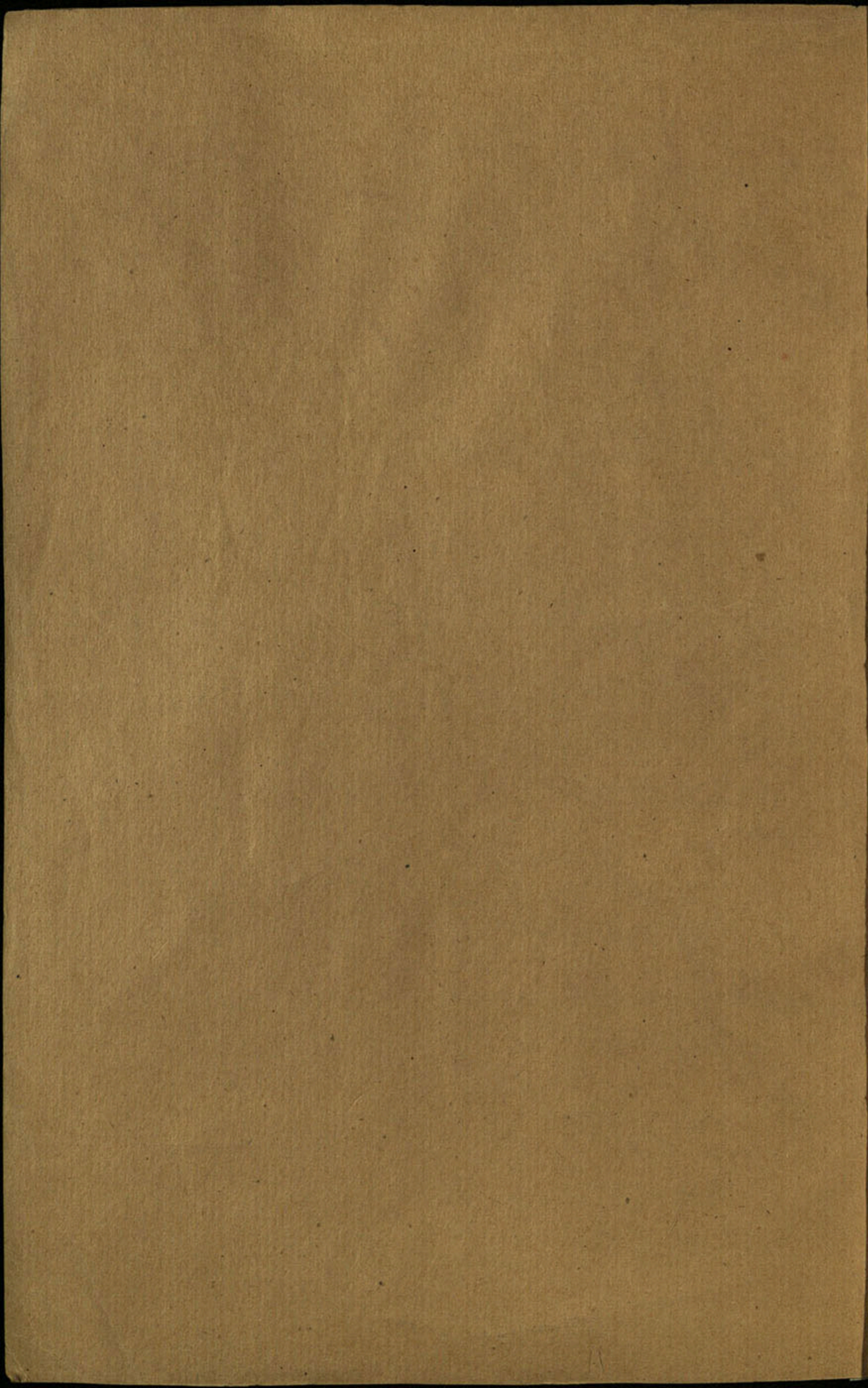
1 9 3 5

III 23242

10 = 154552263

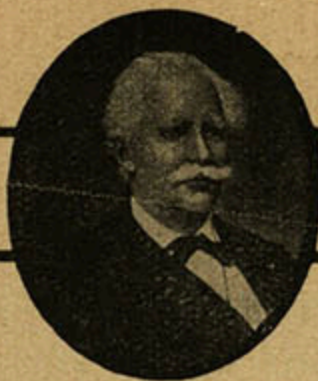
Библиотека Матице српске

III 23272

311/182

БИБЛИОТЕКА КОЛАРЧЕВОГ

НАРОДНОГ УНИВЕРЗИТЕТА

КЊИГА 12.

ИВО АНДРИЋ

ЊЕГОШ

КАО ТРАГИЧНИ ЈУНАК КОСОВСКЕ МИСЛИ

БЕОГРАД
1 9 3 5

Инв. бр. 187343

Његош
(Извајао Иван Мештровић)

БИБЛИОТЕКА
МАТИЦЕ СРПСКЕ

ЊЕГОШ КАО ТРАГИЧНИ ЈУНАК КОСОВСКЕ МИСЛИ¹⁾

Ова је драма почела на Косову.

Љуба Ненадовић, иако и сам Србин, био је изненађен кад је видео у Црној Гори живу снагу косовске традиције, која је у тим брдима и после столећа била стварност, исто толико блиска и стварна као хлеб и вода. Намучене жене које су се одмарале поред бремена дрва на каменој ивици пута, говориле су му о Косову као о својој особеној судбини и личној трагедији. „Наша је права на Косову закопана“, говорили су људи резигнирано и непомишљајући да је траже другим путем до онога који им косовски завет налаже. Целокупна судбина ових људи била је тим заветом омеђена и управљана. Као у најдревнијим легендама, које су увек и највећа људска стварност, сваки је на себи лично осећао историјску клетву која је „лафе“ претворила у „ратаре“, оставивши им у души „страшну мисао Обилића“, да тако живе разапети између своје „ратарске“, рајинске стварности и витешке, обилићевске мисли. Црна Гора и свет који је избегао у њена брда, били су квинтесенција тога косовског мистерија. Све што се у тим брдима рађало, долазило је на свет са рефлексом косовске крви у погледу.

Ту је дакле почетак и Његошове драме. Без овога би трагика Његошевог живота била тешко разумљива. Његош је прототип косовског борца. И као песник и као владалац, и као човек, он је чисто оличење косовске борбе, пораза и несаломљиве наде. Он је, као што је неко рекао, „Јеремија Косова“, и у исто време и активни, одговорни борац за „скидање клетве“ и остварење Обилићеве мисли. Тврђено је да се реч „Косово“ поред речи „Бог“ најчешће помиње у *Горском вијенцу*. Али нису само мисао и поезија предели за ко-

¹⁾ Предавање одржано на Коларчевом народном универзитету у Београду 24-XII-1934., у корист подизања Његошевог споменика.

совску традицију. Она је за Његоша живот сам. Она је исто тако предмет његове реалне и обазриве дипломатске преписке као што је предмет његовог главног песничког дела. У преписци са Русијом као и са Турцима, за њега је Косово један датум који утиче на све одлуке и решавање најконкретнијих питања. Формулишући своје захтеве он почиње са речима „од паденија нашега царства“. Он говори о Косову као о ма ком другом морално-политичком аргументу као о живом и пресудном фактору колективне и личне судбине. У службеној преписци, он пише Осман паши скадарском: „...кад су дивље азиатске орде наше малено но јуначко царство разрушиле, онда су моји претци и још неке одабране фамилије које нијесу ту погинуле од Турака, оставили своје отачество и у оввијем горама утекле.“

У тим горама се „Крсту служи а Милошем живи.“ И само у тој светлости разумљиви су судбина и дело Његошево. Уосталом сви они који су му стојали најближе, као пријатељи или као непријатељи, схватили су га тако. Можда нико није показао да боље схваћа Његошеве намере и морално порекло свих његових настојања него Али-паша Сточевић, умни и несрећни везир на Херцеговини, кад је рекао о владици ову просту и дубоку истину: „А бога ми мога и дина, то је онај прави српски бан од Косова“.

Са овим прологом, Његошева драма почиње стварно на Лучин-дан, 18 октобра по старом 1830 године. У очи тога дана умро је владика Петар I Свети. После 48 година мучне владавине искључиво ауторитетом своје светачке личности, он је у тестаменту који је диктирао у перо нашем земљаку Сими Милутиновићу, саопштио главарима и народу, „да је наименовао за свога наследника, црквеног поглавара и земље господара, свог синовца Рада Томова, кога препоруча Богу, руском цару, и свему народу црногорском и брдском“. То је био исти онај Раде Томов за кога је Петар I пре више година казао пророчанске речи „Ово дијете, ако узживи, биће одличан јунак и паметан човјек“. На младићу је било не само пророчанство него и као нарочито одређење Промисли. Стицај прилика био је такав да је он изабран за наследника, иако је био најмлађи син најмлађег од тројице браће Петра I.

Раде Томов који је имао тада 19, по некима и само 17 година, отргнут је одједном од шетња и поетских дискусија са својим оригиналним учитељем Симом Милутиновићем Сарајлијом и доведен пред манастир. Лик архиђакона Петра у *Шћейану малом* може да послужи потпуно као портрет Рада Томова у томе пресудном тренутку.

*У нашој се земљи нигда није
Оваквога момчећа дизало,
Ни дивошом ни сваком хишрином.*

Управ су му седамнајесџ љешах, —
 Више знаде но нас љоловина;
 Памешније мисли и ријечи
 Ниш' сам чуо, ниши ћу је чуши
 Него неће ово наше биши;
 А ако му Бог сачува главу;
 Он је срећа овога народа,
 Он је рођен да довијек живи.

Тај необични младић жива духа и ретке физичке лепоте, за главу виши од највишег Црногорца, нашао се пред мртвим телом Петра I, које је, сасушено постом, бригама и мукама, већ тада личило на светачке мошти. У то сиво октобарско јутро, са сивим стенама и сивим небом као позадином, оцртавао се у једном призору пуном горштакче простоте и свечане величине, као у некој симболичној радњи, будући живот Рада Томова. Острошки архимандрит Јосиф закалуђерио је ту на лицу места младога Рада, у присуству 60 свештеника, „обукавши га у црне мантије преминулог митрополита и давши му у калуђерству име Петар“. Тада „пред свијем народом први приступи младоме господару стари острошки архимандрит и пољуби га у руку, а за њим сви остали главари“. Народ је непрестано клицао и пуцао из пушака.

Од тога тренутка у томе премладом кнезу који ће се убрзо показати као богодан песник и уман владалац, одиграваће се низ трагичних сукоба који ће огорчити и прекратити његов живот, али изоштрити његову мисао и подићи његов дух до висина до којих се издижу само највиши и најбољи духови света.

Као на некој модерној позорници, у Његошу почињу да се одигравају истовремено и упоредо неколико трагичних сукоба које му доноси његов троструки позив: владике, владаоца и песника. Сваки од та три позива носио је у себи своје тешкоће, а сва три су се опет међусобно сударала и кршила и стварали тако нове противречности и сукобе у унутарњем и спољнем животу Његошевом.

„Кроз четири и по вијека, од како богомољци управљаху Црном Гором, не би још ни једног владике да је тако млад и неспреман примио двије највише и највеће дужности у своје руке“, каже Медаковић, као да најављује почетак владалачке драме Његошеве. *Incipit tragoedia!*

А како је изгледала та Црна Гора са својим строгим поднебљем и својим горштакчим, убогим и самовољним становништвом у тренутку кад је пала на савест и одговорност младога кнеза? Нићифор Дучић каже: „Каквог утврђеног државног уређења није постојало, нити се плаћала дација све до владике Петра II (1831 г.). Приликом међусобица у племенима владике су мириле завађене стране, а приликом су-

коба са непријатељем окупљали су их и обједињавали за одбрану заједничке домовине. То је све што су могли митрополити чињети у самовољном народу утицајем свога ауторитета или клетвом“.

Млади владалац морао је дакле почети из основа рад на формирању државе, на стварању њених најелементарнијих органа.

Иако млад и неспреман Његош је приступио позиву који му је судбина наметнула. Неблагодарне и тешке послове око увођења прве управе, побирање прве порезе, оснивање школе и штампарије, он је изводио са енергијом и обазривошћу која је изненадила и пријатеље и противнике. Али ту је неминовно морао ударити и на прве тешкоће и прва разочарења. По једном предању, на њега су пуцали у неким племенима кад је одлазио међу њих ради увођења порезе. Тадашњи црногорски главари, по речима Томановићевим „нијесу имали појма о јединству државном, осим на бојном пољу и у цркви“. Отуд су сва Његошева настојања да централише и уреди раштркана племена, наилазила на отпор „кад јавни, кад по-тајни, ал трајни“. Али и Његош се бори за оно што мисли да је право и корисно по земљу. Он проклиње великом клетвом црквеном непокорна братства, прети, обећава. Упада међу закрвљена братства и својим рукама и грудима их раставља. Кад не може друкчије он стреља без милосрђа криве и сумњиве, као што је стрељао сенаторе Тодора Мушкина и браћу му. Његове посланице племенима звуче трагично, нотом великог бола и разочарења. Тако једнима пише: „Али за ту моју љубав коју к вама имах, ја дочекак сваку бруку и неблагодарност“.

Одраз тих мука и разочарења владиних види се јасно у његовом песничком делу, нарочито у *Шћейану малом* и *Горском вијенцу*. Отуд његово горко сазнање изражено у стиху:

Рођени смо у бесудну земљу.

и његово директно апострофирање народа:

Тешко оном ко о вама брижи.

Карактеристичан је један дијалог између Његоша и његовог секретара Медаковића. Његош: „Познајеш ли ти ове Црногорце?“ Медаковић: „Мислим да у неколико познајем“. Његош: „Не познајеш ваистину! Ето сам Црногорац, родио сам се и одрастао међу њима и господар сам им, па их још не познајем“.

Под теретом владалачких дужности, схваћених дубоко озбиљно и криво строго, у сукобима са људима и њиховим страстима, бедама и пороцима, почео је да се формира и јавља онај Његошев песимистички поглед на „вријеме земно и суд-

бину људску“, који ће тешкоће са спољним непријатељем и борбе са самим собом потенцирати до максимума познатих места из *Луче микрокозма* и *Горског вијенца*. Његова висока мисао и велика осетљивост, у судару са стварношћу, почеле су из тих судара да стварају општу слику света и човекове судбине у њему. Неколико година испуњених новим искуствима, сумњама и разочарењима са својима и са туђином, повећа ће онај агностицизам који је Његош признао у конкретној и анегдотичној форми секретару Медаковићу, позледиће га као рану и проширити на све људе уопште:

*С шачке сваке погледај човјека!
Како хоћеш суди о човјеку!
Тајна чојку човјек је највећа!*

Тако док у потпуном неразумевању већ зрео песник не стане пред тајном човека и природе, са јединим мрачним стихом:

Овога су у гробу кључеви.

Спољни односи убоге и јуначке Црне Горе о којој Његош мора да „брижи“ нису ништа мање мучни и замршени. Тежина завета који лежи на овој „жижи српства“ и сувише је велика. Црна Гора под њом крвари, али њен владика је онај коме она подгриза здравље и поткрада сан и „прси му у тартар претвара“. Као и код унутрашњег уређења, све треба радити испочетка, и за све недостају средства и услови. Велика заштитница Русија, велика је помоћ, велика нада, али и велика мука. Петроград је далеко, руска политика свеобимна, а Црна Гора и њени животни интереси, као што је природно, само један невидљиво ситан сектор те велике руске политике. Интриге су честе и неразумевања сваке врсте могућна. Ако је веровати Матији Бану, Његош му је у тренутку огорчења рекао једном: „Ја господар Црне Горе прави сам роб петроградских ћуди“. — Неспоразуми и трвења без престанка са Аустријом, неспоразуми и са кнезом Милошем поред свих добрих жеља и настојања са обе стране. Али главна мука и најтежа борба Његошева, то је Турска. Косовски завет од кога се живи, којим се дише и мисли, ту је непосредно у питању.

Један француски памфлетиста рекао је једном приликом „Енглеска је Европи оно што је сотона човечанству“. То је за француског писца била једна „бутад“, тренутна досетка у прегрејаности полемике. Али за Његоша је велико и моћно османлијско царство било уистини оличење пакла на земљи, оваплоћен принцип Зла са којим му дужност налаже борити се без колебања и помирења, па и без икакве наде на победу. Та борба се води под јединственом, очајничком девизом која личи на апсурд а која је у ствари животна истина сама:

Нека буде што биће не може!

Нигде у поезији света ни у судбини народа нисам нашао страшније лозинке. Али без тог самоубилачког апсурда, без тога, да се парадоксално изразимо, позитивног нихилизма, без тога упорног негирања стварности и очевидности, не би била могућа ни акција, ни сама мисао о акцији против зла. И у томе је Његош потпуно израз нашег основног и најдубљег колективног осећања, јер под том девизом, свесно или не-свесно, вођене су све наше борбе за ослобођење, од Карађорђа па до најновијих времена.

Као борба на сликама старих мајстора, где се изнад битке двеју земаљских армија виде у облацима две небеске војске како упоредо ратују међу собом, и ова највећа Његошева борба одиграва се истовремено на два плана, на физичком и на духовном, на небеском и на земном. Јер, заветна борба против османлијског царства биће предмет Његошевог главног песничког дела и у исто време највећа брига његове политичке и војне делатности. „Сам сам и мученик на овим стјенама, као Прометеј на Кавказу“, говорио је Његош често, и упоређујући се са Прометејем, он је одмах додавао да је турско царство јастреб који му прикованом нагриза утробу.

То није био само сукоб двеју вера, нација и раса, то је био судар двеју стихија, Истока и Запада, а судбина је наша хтела да се та борба у главном одигра на нашим територијама и да преполови и подвоји нашу националну целину својим крвавим зидом. У ту борбу стихија били смо завитлани и бачени сви, и на којој се ко страни задесио на тој се и борио, са истим смислом, истим јунаштвом и истом вером у праведност своје ствари.

Тако је трагика те борбе била пооштрена и увећана неминовним братоубилачким сукобима које нам је често наметала наша тешка историја. Трагика та била је за Његоша у толико већа што је он са своје висине, као сви велики и светлоносни духови наше историје, обухватао погледом увек тоталитет наше нације, без разлике на веру и племе.

У једном смелом и пророчанском писму које је упутио скадарском везиру, нашем земљаку Осман паши, родом из босанског Скопља, садржано је Његошево гледиште на ову борбу. Вреди цитирати у целости то мало познато писмо, јер се у њему, иза фасаде од динарске реторике и облигатног црногорског патоса крије велика и трагична истина наше историја и одражава косовска концепција Његошевог позива. Владика пише везиру:

Дошло ми је до руке твоје писмо од 17 септембра о. г. у којему неке ствари смијешно напомињеш. Прво, што кажеш, да оперемо своја срца, па да учинимо сваки лијепи начин и слогу на

наше границе: које је срце за људе, оно је вазда чисто и опрато, а с нељудима принуђен је човјек да се нељудски влада, јер иначе не може све да би хтио. Што се хвалиш, да имаш код мене пријатеља, који ти доказују моје намјереније, добро кад их имаш — мени их не казуј, да од мене не пострадају. Ову и другу овакву ствар ти можеш казати онијема, који свијет кроз чибук гледају, а не мени, — моје је намјереније јавно и чисто, и кога и како ваља пазити онако са мном и у сусједству и да живује. — Ти говориш, да ја све нешто тражим: а што би ја тражио: и с киме ћу га тражити? Кад је Бајазит (Илдерим названи) Босну покорио, и кад су дивље азијатске орде наше малено но јуначко царство разрушиле, онда су моји предци и још неке одабране фамилије, које нијесу ту погинуле од Турака, оставили своје отачаство и у овијем горама утекли. Ја сам инокосан, ја сам сирак — помисли: ће су ми браћа славни и гласовити кнезови и војводе нашега царства, ће је Црнојевић (Бушатлија), ће је Обрен Кнежевић (Махмут-Беговић), ће је Кулиновић? ће је Скопјак? ће је Видајић? ће је Филиповић? ће је Градашчевић? ће је Сточевић? ће је Љубовић? па ће су многи остали? Камо господа и цвијет нашега народа? да своје отачаство и своју славу заједно потражимо! Да смо сви на једно, онда би ја с њима нешто велико потражио. — Бог сам знаде када ће се они своје славе споменути и до када ће се ова моја браћа од своје рођене браће туђити и називати се азијатима и до када ће за туђу корист работати, не сјећајући се себи ни својега. Од онога несрећнога дана, од како је азијатин наше царство разгњавио, са ким се ова шака горштака за обште поштење и име нашега народа бори? Све са својом рођеном браћом изтурченом: брат брата бије, брат брата сијече — развалине су нашега царства у нашу крв огрезле — ево наше обште несреће! Ова је несрећа и општа вражда братска више но сила туђа учинила, те је наше јуначко племе постало туђим надничаром и служитељима, као што си и ти туђи надничар. Кукавну је Црну Гору овај разур нашега народа готово удавио, но и општио; ово је учинило, те је данас Црна Гора и биће довијек алмаз у витешку круну. Ја бих радије но ишта на свијету видети слогу међу браћом у којима једна крв кипи, и коју је једно млијеко одојило и једна колијевка одњихала; што се пак мене тиче самога и ове шаке народа, ја поштења више ни мало не желим, но га имамо пред великијем и опамећенијем свијетом; но се нешто друго жели јербо је крвава рана и голо поштење. Ја бих рад да сам се мало доцније родио, јер бих видио своју браћу, ће су себе и својијех споменули и јавно пред свијетом казали, да су они достојни праунуци и потомци старије витезова нашега народа. Када се ова света ријеч изговори, благо цијеломе нашем племену, онда ће име црногорско, босанско и прочи витезова србскога народа како свети талисман чествовати и у њедрима носити. — Ја чујем, да ти Црногорце хајдуцима називаш; то име нимало срамно није; хајдук значи Chevalier, Ritter, на примјер: кавалијери су ови хајдуци: Марко Краљевић, Реља Омучевић, Гергелез Алија, Тале Орашанин, Скендер-

бег, Стојан Јанковић, Илија Смиљанић, Бајо Пивљанин, Карађорђе, Војвода Вељко Петровић, — ово су само неки од нашега народа, који нијесу данас у животу. Истина да су неки Црногорци уби-ваоци, грабитељи и мамитељи, али их необуздана и дивља сила турска нагони, па и јуначка невоља. — Помисли мој драги земљаче! Оволико народа сабило се у овим горама, готово од свуда затворен! Кад је година неколико родна, може се прилично проћи, али кад дође година, као што је лањска била, жива мука од њих бива. Ја сам лани неколико мјесеца мака у Беч и у Млетке, навластито за то, да ову муку очима не гледам; а друго: ја сам срца жалостива па би све своје разурио, а свакако мало ми је шта и остало. Када самном говориш, како мој брат бошњак, ја сам твој брат, твој пријатељ; али кад говориш ка' Турчин, како азијатин, како непријатељ нашега племена и имена, мене је то противно и свакоме би благородно мислећем чоеку противно било; а знам, ти ћеш рећи, кад ово моје писмо видиш: шта овај чоек којешта пише и снјева; али се надам, да ће наши потомци, кад било да било, дати достојну цијену отачаствољубивим мислима у писму владичину, на кога се данас виче са сваке стране како на бијелу врину.

Тако је Његош видео себе и своје као свет осуђен на непоштедну и безизгледну борбу „са својим и са туђином“.

Али та борба коју му је као примарну дужност налагала челична схема косовске мисли и која је за обичног Црногорца била разумљива и проста као и живот сам, била је за благородну душу Његошеву извор нових и великих патња. Он је духом генија, какав је несумњиво био, обухваћао не само „земаљски сајам несмислени“, него све видимо и невидимо, проничући у тајну постанка и смисао света и судбине свих створења. Он је за најситније створење као и за најудаљенију планету био везан чврстом везом „свете симпатије“, која у ствари и држи васиону и равнотежу у њој. Он је историју васионе волео да замишља као трајну борбу светлости и мрака, у којој Бог тј. светлост непрестано побеђује и напредује, док једном не дође час кад ће мрака потпуно нестати, кад ће све, све без изузетка бити светлосно и срећно једном за увек.

*Тад ће оишии тиворац починуиши
И свој свеиши завеи исиунииши,
Тад ће мири и просиори сирашни
Слашкогласном грмјеш хармонијом
Вјечне среће и вјечне љубави.*

[Карактеристика је свих великих духова да бар једним делом свога духа и бар у једном делу свога живота неминовно про-сањају сан о васиони као хармонији и судбини света као великој драми на чијој нас крајњој тачци поздравља потпуно

блаженство. „Am Ende winkt vollkommene Seligkeit“. (Keyserling)].

Његошев сан о хармонији разбија се и ломи брутално у сусрету са Злом, а оличење зла у свету то је велико источно царство.

Зла на свијету видјех сваколика.

Са најгорим хоћу да се борим.

Живот је и за њега, као за старе Германе, једино и искључиво рат, „aut bellum, aut belli praeparatio, aut infida pax“. И ту одједанпут уместо васионом хармонијом његова песма „пропоје од ужаса“, снивана хармонија претвара се у паклену неслогу и борбу у којој треба бити на правој страни. Ту је друго лице Његошево. Његош борац не зна за сажаљење, нити га тражи нити га даје. Ту је и трагика његовог историског позива. Он који је „мишљу лећео“ међу планетама и световима, освајајући пределе које смртан ум не може да докучи и одгонетајући оно што ће за милионе остати вечита тајна, ту је одједном заплетен у замршен и крвав сукоб на тврдој земљи, под страшним приликама. А бори се за убоге испаше и рудине на западној или за два пуста острва у блатном језеру на источној граници. Та борба за два гола острва Врањину и Лесандру, на којима готово и нема ничег до једног крста и једне лумбарде, карактеристична је по своме упорству и по својој безизгледности, и стоји као симбол. Она испуњава велики део његове дипломатске и војне активности. (Његош је ишао лично на Корчулу да преговара са бродоградиоцима за набавку лађа на којима је мислио да осваја два острва, али је Аустрија осујетила посао).

И како све код њега чудесном брзином прелази са оног вишег плана на нижи и са нижег на виши, као што често у његовој званичној преписци сретамо рефлексе његових главних мисаоних преокупација, тако исто у његовим песничким продуктима чисте мисли као да се јављају мрачни одједи његових земаљских брига и борби. — И кад у песми *Црногорац Богу* читамо стихове

*Нагоне ме најријед иливај,
Но како ћу водом ходиј
Кад у руке весла немам,
Већ сам дужан сјојај и шужан
У смртноме чамцу малом.*

Ми поред алегорије о духовној муци на океану живота не можемо да не осетимо призивак Његошеве бригае за два острва Врањину и Лесандру, која су му отета издајством и невером, а која због неимања лађа није никад успео да поврати.

Та Његошева преокупација, та опсесија готово о борби са османлијском силом, која је постала његова судбина, продире у Његошев стих и то не само онај из *Горског вијенца*, који је сав пун ње, него и онај најличнији. Гледајући се у венецијанском огледалу са оквиром од мајсторски сликаног цвећа и посматрајући свој пркосни, црни брк Његош је говорио полугласно:

*Црни брче гдје ћеш окајати
Дал' у Мосџар или у Травнику?*

У том западњачком огледалу, створеном за раскош, радост и сујету, уместо свега тога Његош је угледао, као у грозној визији, везирски колац и страшне ченгеле на травничком граду и своју младу владичанску главу, отсечену и изложену подсмеху и сраму, исто онако као што су он и његови излагали уз радосно пушкарање противничке главе на цетињској кули више манастира.

Ту додирујемо непосредно трагичну двогубост која је разапњала Његоша и коју је он морао осећати у пуној мери, кад је рекао: „Ја сам варвар међу кнезовима и кнез међу варварима“. То је значило имати два живота а не моћи право ни потпуно живети ни један. Имати две опречне егзистенције које заједно сачињавају једну једину бескрајну муку.

Ми смо већ рекли да су облици Његошове трагике многоструки, и ако сви никли из истог косовског корена. У његовој акцији, као у његовом духовном доживљавању и као и у личном животу самом, свуда је косовска мисао урезала свој тајанствени знак, тражећи жртву, али и доносећи решење.

Под каквим је приликама настало по вредности огромно песничко дело Његошево? И какво је, оно само са тачке која нас овде интересује? — Владичин секретар Медаковић прича у својим успоменама да Његош док је радио *Лучу микрокозма* „За шест неђеља непушташе никога к себи“ и одмах додаје: „Он бјеше удубљен у своју поезију и радо читаше све оне пјесме, које имаху узвишеног поетичног полета. За земаљске послове, нити за његове Црногорце, а и за саму цркву није ово било пробитачно. Да се владика није толико бавио пјесништвом, он би још више добра урадио за Црногорце. То му је сметало те није довршио ни Законик на којем је радио дуље времена“.

Убоги овај секретар, он је очевидно израз мишљења добронамерних савременика! На то Његош одговара у *Лучи микрокозма*:

*Све дивоше неба и небесах
Све што цвјета лучам свешћенијем,
Мирови ли ал умови били,*

*Све прелесџи смрџне и бесмрџне —
Шџа је скуџа ово свеколико
До оџшџега оца џоезиџа?*

За њега је дакле и Бог сам

Твориџељном зањаџ џоеизџом.

Да би неспоразум био већи, Његошев биограф Ровињски каже: „На против, он је писао врло мало, будући непрестано заузет пословима народним“. — Тако је у очима једних Његош радио сувише на поезији, занемарујући државне послове, а у очима други занемарио поезију због државних брига. Што је најгоре, и једни и други имају право. Јер, Његош је и у овом као у свему осталом био разапет између две тешко помирљиве супротности које је требало мирити жртвом и одрицањем.

Какво је књижевно дело које је настало под тим погодбама?

Говорећи о *Горском вијенцу* као о једној од три наше највеће вредности, Бранко Лазаревић је добро уочио да Његош „није могао, сем у неколико случајева са владиком Данилом и Игуманом Стефаном, да замахне потпуно својим крилима и пусти цео свој геније у акцију“. „Кад год би се“, каже Лазаревић „врло високо успео, градиво и догађај опомињали су га да мора да се спушта, и та борба између његова духа и његових филозофско-етичких визија, с једне стране, и градива и догађаја који га спутавају и везују за терен и акцију на њему, са друге стране, осећа се: по некад се нескладно сажимају а понекад се чак и сударају, са јасним белегама на месту судара“.

Још један трибут косовској мисли.

У осталом, *Горски вијенац* као и *Шћепан мали* искључиво су и постављени у службу косовске мисли. Па и сама *Луча микроkozма*, и ако сва до метафизичких преокупација, није без везе са њоме преко подсвесних алузија и аналогија. Са својом борбом, и то ратничком борбом, између зла и добра, са привременим човековим ропством злу и неправди, са неугаслом мисли о ранијем светлом царству и најпосле са надом и вером у избављење, долази нам понекад, док је читамо, као прототип косовске судбине Његошеве. У истини Његош и за трагедију Адамову и за полом српског народа на Косову употребљава једну исту реч „паденије царства“.

У Његошевом књижевном делу фатални знак Косовске судбине свуда је присутан, и онда кад песник не говори о њему, јер њиме је условљено цело поетско дело Његошево. У Његошевој поезији све је хијератички круто и право, упрошћено и сажето до нејасности, везано тврдо у један

грчевит узао; све угашено, без другог сјаја осим унутарњег. Јер овде је преко свега прешао дах косовске мисли који је без милосрђа сажегао све оно што не „служи чести, ни имену“, а окаменио све оно што им служи да би вечито стојало тако и служило им. То је поезија висинског ваздуха и великих, слободних перспектива, са онолико украса само колико је могло да буде донесено у један збег. Све што није могло стати у арку спаса после косовског потопа све је одбачено. Отуд у том делу недостају читави комплекси осећања. Али отуд је и све оно што је у њему садржано развијено до једног интензитета и распаљено до једног жара каквих је мало у светској књижевности. Као уметник, Његош је највећи у тим хијератичким сценама и инвокацијама, кад је најближи колективном удесу, као што је ова слика ратника пре боја, пуна паганске величине, из *Шћејана малог*.

*Клањају се младу сунцу, двје шисуће вишезовах,
Цјеливају мајер земљу, да им ђокој шихи даде.*

Молишву им сунце прими, земља славан гроб обећа.

Такво је књижевно дело тражила његова основна мисао од њега: Чисто небеско сунце, тврда земља којој смо дужни све, а између тога двога људи витезови који иду ка гробу, ка славном гробу, као јединој жељи и највећој срећи. Све што је у Његошевом делу испод тога или изнад тога, дато је само као резултат тешке борбе и болног отимања.

Није друкчије било ни на осталим подручјима на која нам остаје да бацимо поглед. Свуда ћемо се срести са том истом мисли као живом силом и главним регулатором.

Познато је да се Његош није осећао позваним за свештено звање које му је судбина донела са осталим великим и тешким даровима. Слободан дух, коме је хипокризија непозната, он је искрено показивао ту своју склоност ка световном начину и животу. Та његова склоност била је за живота предмет напада на владику, а после смрти предмет погрешних коментара. Приговарало му се што не чинодејствује, што се одева као и остали Црногорци, што рукополаже неспремне попове и т. д. С друге стране, професори и књишки људи са краја прошлог и почетка овог столећа, хтели су често да од Његоша направе неког либералног борца по моделу XIX века. Нетачно је у основи оно што каже Решетар: „Владика је у вјечитој борби међу знањем и вјеровањем одлучно нагињао на страну знања“. Николај Велимировић, у својој књизи о Његошу, утврдио је са великом слободом духа и завидном ерудицијом сложеност мисаоног света Његошевог, и он је несумњиво ближе истини кад каже да је Његошево гледање на свет и живот било, поред свега „христолико“.

Његош сам је, каже се, једном приликом рекао дивну реч о томе. Кад су му говорили да му се замера што је више човек него владика он је одговорио: „Лакше је бити владика, него човјек“. С друге стране, у целој нашој књижевности ми немамо поезије која би била ближе Богу и која би то била на узвишенији начин. То је за нас доста, јер то је све.

Него, друго је било у питању. Реч познатог француског моралисте Риварола: „Држава је лађа чије котве почивају у небесима“ могла би се у пуној мери применити на Црну Гору Његошевог времена. Теократска владавина нарочитог типа одговарала је несумњиво најбоље тадашњем стању Црне Горе. И ту као и у свему другом требало је „служити чести и имену“. Требало је бити владика, као што је требало ратовати, као што је требало судити народу и снабдевати га житом и прахом и оловом и чувати га од штетних утицаја са стране, да се народ не поколеба, не изневери и не „потвори“. А за личне склоности и предилекције није било места ни времена, ни оправдања.

Наивни и строги Медаковић у својим сећањима даје нам кључ за такво схватање. Он каже: „Владика се налазаше у одвећ тешкијем околностима, па се опет мораше покорити судбини, јер се и он обзираше на свој прости, али одвећ хитри народ, те се окрене и он придржавати се онога што сав народ почитује, уважава и зашто залаже све па и сам живот свој“. На другом месту он је још јаснији: „Владика је био како и остали људи али се осврташе на свој образ и на положај, па се чуваше од свега што не доликује не само њему него ни другоме саобразноме црногорцу“.

У колико је и ту требало савладавати се и одрицати, то је било само једно прегарање више.

Једини свој покушај љубавне поезије Његош је спалио сам. Узалуд је његов ађутант тражио да му да ту песму, да је препише. Његош је одбио са речима: „А како би то изгледало: Владика па пише пјесму о љубави? Недам!“

И та убога, несуђена радост спаљена је на истом олтару на ком су принесене толике жртве.

Гете који се родио под другом звездом и живео под савим другим приликама, али који је такође познао и целог живота решавао проблем: Како да се измире два непомирљива света, свет мисли и свет акције, дао је песнику ово коначно одређење: „Нећеш увек остати усамљен, израдићеш себе за друштво, и поступаћеш исто као што други поступа“.

Између Гетеовог:

»и постојаћеш исто као што други постоја.«

и Медаковићевог припростог „...те се окрене и он придржавати се онога што сав народ почитује“, нема никакве раз-

лике. То је вечни и једини прави процес мирења виших духова са светом и животом, преко бола, преко жртава и личних одрицања.

Трагедија чији ток пратимо има своје тренутке помрачења и њен јунак своје тренутке слабости. Говорећи о Христовој драми и молитви у врту гетсиманском: „отклони од мене ову чашу“, један руски философ каже: „Без овог тренутка слабости подвиг не би био потпун“.

Гледајући стално пред собом камен својих брда и још вишу и тврђу муку завета који лежи на тој земљи и „страшном племену“, уморан од земље и жељан неба и Његош ће као човек који се гуши, завапити своју молбу:

*Пустиише ми да виђу небеса
Која сје ми собом засиуили!*

Он ће Медаковићу казати: „Дао бих све што имам, само да ми је обријати ову браду“. Код њега ће се кроз сумње и невоље стално јављати мисао о бежању главом преко света од те чаше која нам изгледа као „редна чаша“, од Сократовог отрова, преко гетсиманског врта до црногорских брда, и све тако „редом по јунацима“, до у недоглед. Најближима је владика говорио: „Вала ми се све дојадило и најрадије би, да ми је куд гођ поћ на чесов остров, ће нигђе никог нема, па да тамо мирно живим“. Болна жеља и неостварив сан, али он ће се враћати још често. Ненадовићу он ће признати: „Много сам пута помишљао: да зажмурим па да оставим Европу и одем у Америку и да ништа више не читам о Европи“. Већ смртно болестан он ће рећи Матији Бану: „Немојте се зачудити ако чујете да сам се навезао на Атлантски Океан и да пловим за Њујорк“. Али за овакве духове нема острва одмора ни лађе која би их на њ превезла. Изводећи велика дела својом најскупљом крви, они су осуђени да сањају о острвима мира и одмора, као што безбројни мали људи у свом миру сањају о извођењу великих дела.

Ти и слични тренутци људске слабости, ти уплашени и жални погледи уназад жртве коју одводе, то узалудно, кратко и невољно отимање од своје неумитне судбине и свог правог позива, то једва приметно дрхтање на путу ка узвишењу, све то не слаби и не квари хармонични лик Његошев. Напротив, све су то, као крвави зној и вапај гетсимански, несумњиви знакови божијих избраника. Без тога, заиста, подвиг не би био потпун.

У ствари, о бежању не може бити речи. Као у визији свете Катарине и код њега је „један крст пред нама а други за нама, тако да не можемо побећи“. Тражећи излаз из противречности и сукоба у себи и око себе, Његош га налази

у измирењу са животом и позивом који му је живот одредио. Не у једном пасивном, слабићском мирењу, него у свесном, вољном примању живота као борбе и жртве:

*Крст носити нама је суђено
Сирашне борбе с својим и с шућином.*

Излаз је нађен. Трагедија, завршиће се као свака трагедија: пропашћу главног јунака и, доцније, победом његове мисли.

Наше се набрајање примиче крају. Не стога што је могућност сукоба исцрпљена, него јер се живот главног јунака нагло крати. „Кога богови воле, тај млад умре.“

Година 1848 немирна и пуна претња и обећања, означава место прелома у Његошевој драми. Узбуђен догађајима у Аустрији и понесен варљивом надом на блиско остварење животног сна он ће још једном покушати да искористи догађаје. Он пише Јелачићу позната писма, упућује штампане прогласе на Далматинце, обраћа се Петрограду и Београду. Све су то пламсаји кандила које се гаси.

Његошу је 37 година. За њим је осамнаест година владавине под околностима које смо видели. *Луча микроkozма* и *Горски вијенац* су штампани у последње три године. *Шћепан мали* је написан. Стихови су пресанули. Догађаји слагали.

Ту је предах за последњи чин. Црногорски историчар Његошев ову последњу главу отвара речима: „Почиње болијест Петра другога и конач живота његовог приближава се“. *Incipit finis!*

Болест која се јавила ненадно и погоршавала нагло, одвешће Његоша у последње две године живота два пута у Италију. Кад се после првог, кратког пута до Падове владика вратио на Цетиње, Гагић, руски консуларни агент из Котора, извештава руску владу да су лекари нашли да владика има неизлечиву туберкулозу и наредили му, каже Гагић, „да не употребљава никаквије лекарија, него да се поврати у Црну Гору и да се ту користије отачаственим ваздухом, при најстрожијем уздржавању од јела, пића и свакијех труднијех занимања умнијех, да колико се може продужи свој живот“.

Као одговор на сувоћу и несвесну иронију овог бирократског извештаја, треба цитирати бар нешто из необичног писма које је Његош у то време писао са Цетиња которском лекару Маринковићу са којим га је везало присно духовно пријатељство:

„Моја је идеја, каже Његош, међу небесима и гробницом смјело лећела и ја сам смрт овако разумјео: Или је тихи вјечни сан који сам боравио пређе рођења, или лако путовање из свијета у свијет и причислење бесмртном лику, и вјечито блаженство...“

То су била „умна заниманија“ мало виша него што је консул Гагић могао да схвати. Ту чудну дилему пред којом Његош стоји ведар и „свему наредан“ као пред божијом вољом, чија је „дјела трудно испитати“, наћи ћемо поновљену у његовом тестаменту, толико је она обузимала његов дух до последњег тренутка. У томе Његош је сличан духовима из времена Ренесанса који су до у свој тестаменат уносили своје мисаоне недоумице и преокупације и још у тестаменту препоручивали Богу „свој дух или дишу“ („*animum meum seu animam*“).

Друго путовање Његошево у Италију, које се претворило у више месечни боравак у Неапољу остало нам је описано у писмима Љубе Ненадовића. Простодушна али топла и верна проза овог Његошевог Екермана претставља данас једно благо наше књижевности, јер је у њој сачуван најлепши лик нашег највећег песника, за време док је „суморан као Бајрон“, пролазио Италијом.

Његош кога је смрт већ обележила видео је уметност и лепоту земаља благога неба. Њему лично ништа од свега тога није могло бити посве ново и страно, јер изнад свих времена, граница и даљина траје одувек непрестано збор духова. Пред Рафаеловом сликом Христа, каже Ненадовић, „Владика је сео на столицу и тридесет минута гледао је непрестано у божанско лице Христово.“ Једно после подне испео се, онако болестан, са пратњом на врх Колосеума, и ту их задржао „док нису испратили сунце и дочекали звезде.“

Али и овога пута, загледан у „просвјештени свијет“, Његош је морао, као некад у венецијанском огледалу, да сагледа у главном само једно: као авет иза своје осуђене главе своју црногорску муку и бригу и целу нашу трагику балканску. Кад му је у Неапољу дошао Ненадовић први пут, он га је надовезујући вероватно на своје самотничке мисли, у место поздрава дочекао гласним, готово гневним речима: „Ала се ми Славени наробовасмо!“ Најчешће, он је ишао по улицама, црквама и музејима као отсутан, „претурајући неке јаде по памети“ и одбијајући да слуша калуђере и чичероне. У његовим шкртим речима избијала је права преокупација. Кад су посетили спиљу у којој је по традицији живела митолошка пророчица Сибила, владика је одједном рекао Ненадовићу: „Штета што је сада нема да нам каже, хоће ли Омер паша кад сатаре Босну заиста ударити на Црну Гору“.

И овде се показало да је косовска мисао свуда, јдр је он са собом носи, у очима којима гледа свет. И овде се видело

да вишеза усшојце шрагически конац ираиш.

Кад се исте године под јесен вратио у Црну Гору, то је било зато да у њој умре. „Честа љутња и вјечито незадовољство

прекрагише му живот“, писао је тада један савременик. Али тај Његош који се враћао у своја брда био је већ очишћен као жртва. Још много пре новембарског дана који ће га избрисати између живих, све је пребољено и прегорено. Сумња је прспршена, лепота покопана, сујета угашена, лични болови заборављени. Све је принесено на „олтар прави, на камен крвави“, крвав косовском крвљу, и ту спаљено на огњу из ког се рађају дела песника и хероја.

Кад га је мало времена пре тога видео Матија Бан, Његош му је рекао: „Пријатељу мој, душа ми убија тијело“, и у страху да је све што је урадио малено према завету који лежи на њему он је додао: „Сјети ме се Ђегођ кад ме већ не буде и нека потомство дозна бар за наше намјере, кад му дјела не могах оставити“.

Те јесени на Цетињу је лежао смртно болестан владика, а у руском конзулату био је похрањен његов тестамент, сам за себе једно јединствено дело, као круна Његошевог живота и стварања. Ево шта је писало у првом делу тога тестаента:

„Слава тебје показавшему нам свјет! Хвала ти господи јер си ме на бријегу једног твојега свијета, дивног сунца благоволио напојити. Хвала ти господи, јер си ме на земљи над милонима и душом и тијелом украсио, колико ме је од мога детињства твоје непостиживо величанство топило у химне, у химне боженствене радости, удивљенија и велељепоте твоје, толико сам бједну судбину људску са ужасом расматрао и оплакивао. Твоје је слово све из ништа створило, твоје је закону све покорно. Човијек је смртан и мора умријети. Ја са надежом ступам твојему светилишту, божанственом, којега сам свијетлу сенку назро јоште с сријега, којега су моји смртни кораци мјерили. Ја на твој позив смирено идем, или под твојим ликом да вјечни сан боравим или у хорвве бесмртне да те вјечно славим.“

И ту, наједном, као да се глас хармоније сфера нагло прелама у глас наше земље: у тестаменту почиње говор о цифрама, о државном новцу који оставља, и препоруке и клетве да се с тим новцем право и паметно рукује и црногорска сиротиња храни и ода зла брани; да се тако очува и не изневери косовска мисао.

Дакле увек, до последњег тренутка и последњег акта воље, то исто дејство које га је, као што смо видели, пратило кроз цео живот. Увек, као на сликама старих мајстора, једна битка се бије на земљи а друга, упоредо, на небесима.

Дошао је дан владичине смрти.

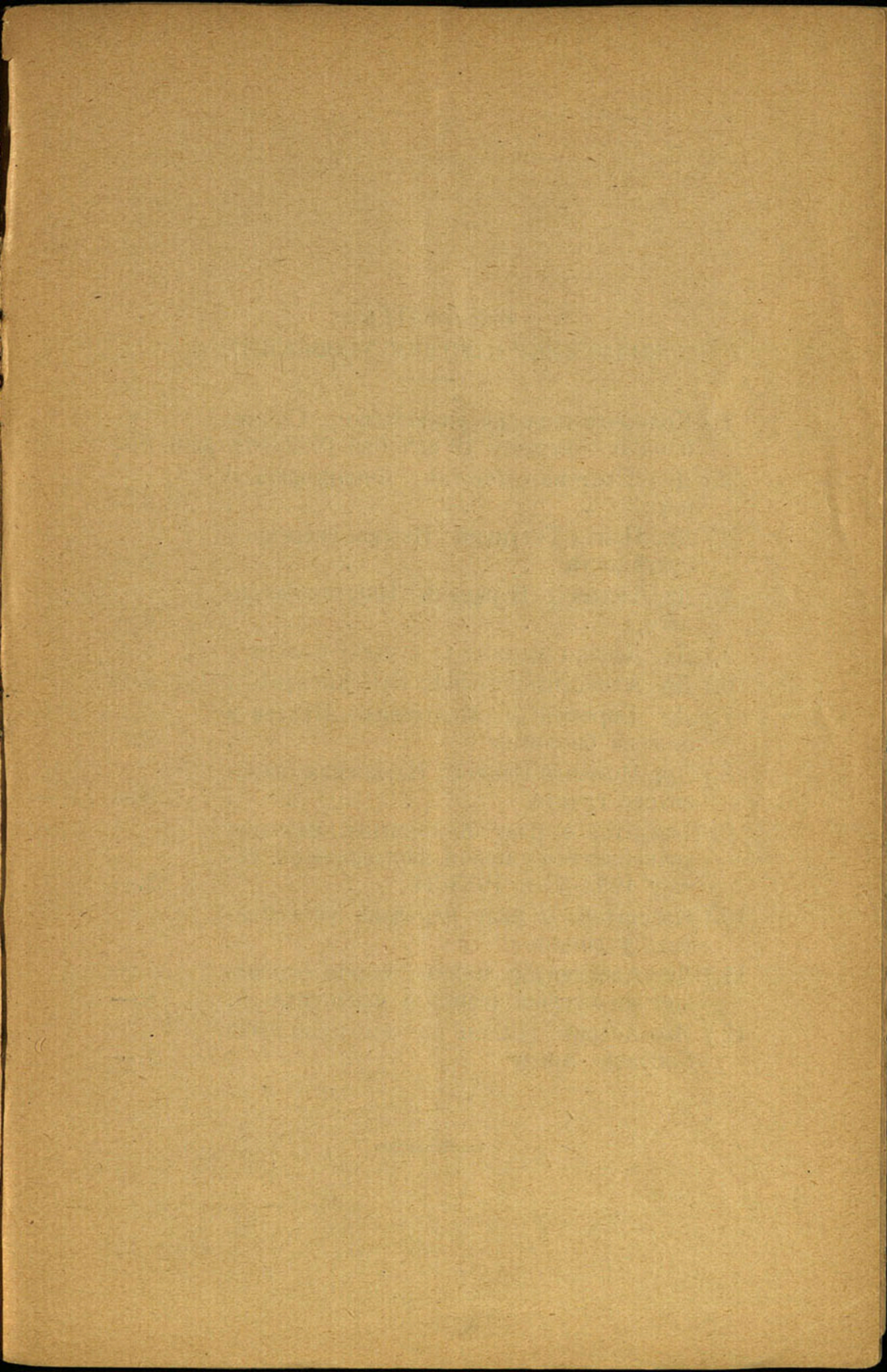
Био је опет сив јесенски дан, са истим оним декором, био је 18 октобар по старом, Лучин дан, око 10 часова пре подне, дакле исти дан и исти сат кад је пре двадесет и једну годину на истом месту, над мртвим Петром I млади Раде

Томов закалуђерен и проглашен за поглавара земље. Окупљена родбина и главари су тихо сузили. Владика је, као какав древни првосвештеник, благословио још једном земљу и народ и препоручио старешинама да „сиротињи чине правду“. И рекавши то, каже његов историк, „одмах простре се на страмац свога стрица св. Петра и испусти дух“.

Чудесном и прецизном геометријом судбине трагични круг завршио се у тачци са које је кренуо. Видели сте, у овом кругу, као на Косову самом,

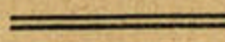
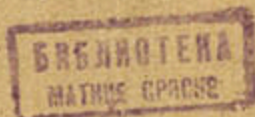
*Све је свејшће и чесјишће било
И миломе Богу ѿрисјујачно.*

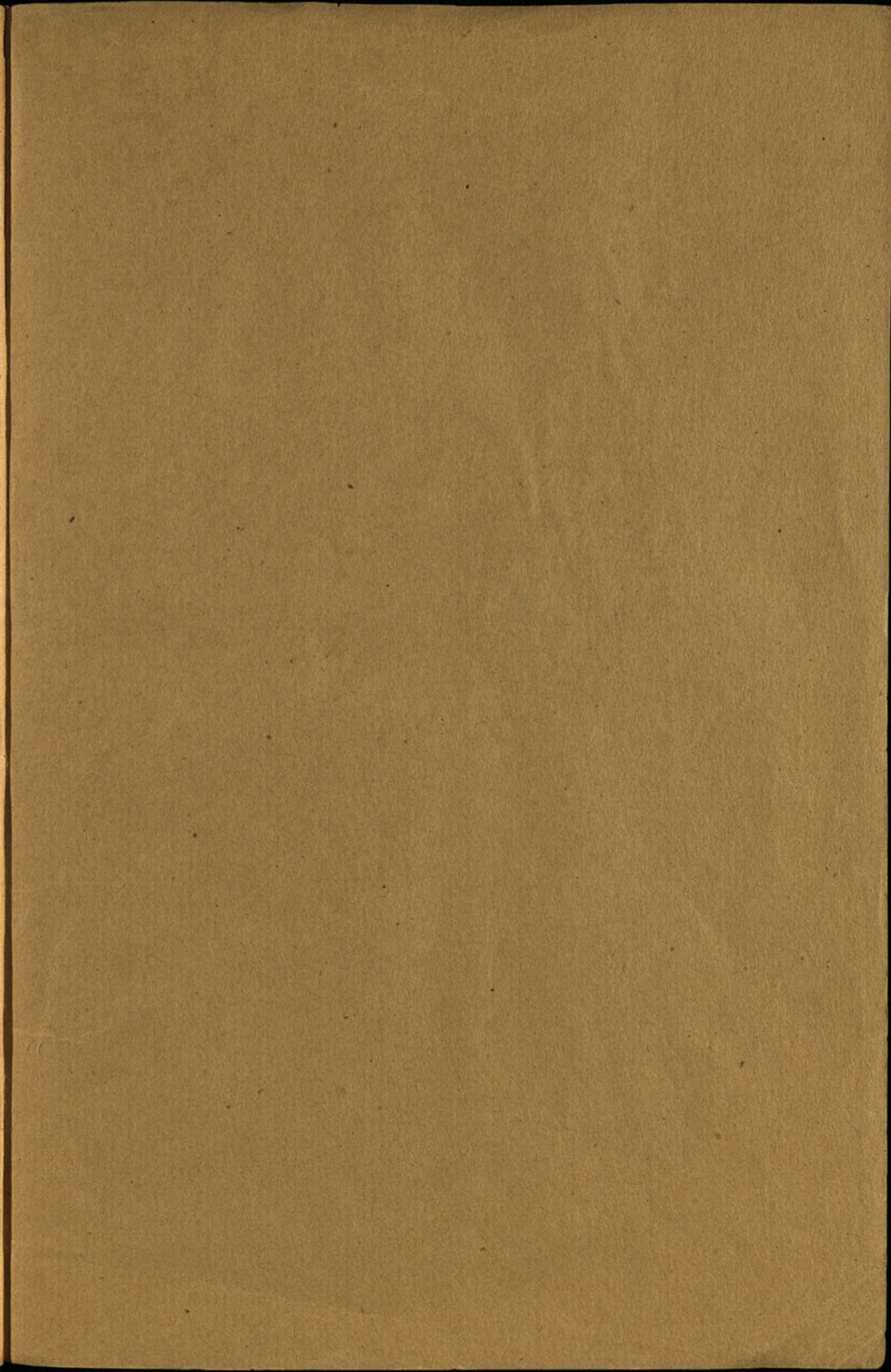

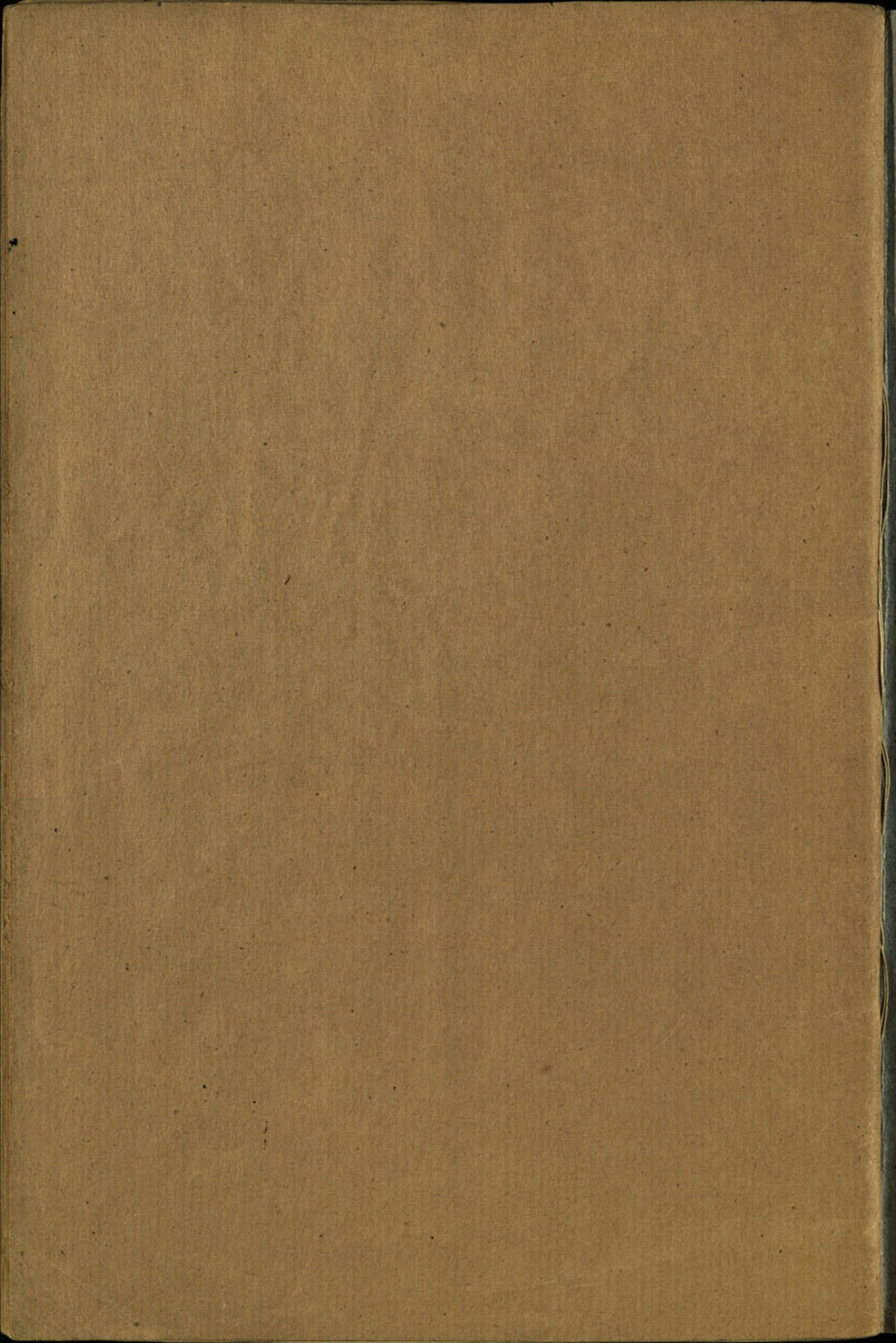

БИБЛИОТЕКА
КОЛАРЧЕВОГ НАРОДНОГ УНИВЕРЗИТЕТА

- 1.) Коларчев народни универзитет. Спомена
ница о отварању 19 октобра 1932 год. дин. 3.—
- 2.) Др. Светосмир Ристић: Филозофија и
наука „ 3.—
- 3.) Др. Панта Тутунџић: Извори енергије у
будућности „ 2.—
- 4.) Др. Тихомир Ђорђевић: Најстарија ре-
лигија „ 6.—
- 5.) Др. Данило Данић: О судској власти „ 4.—
- 6.) Др. Александар Белић: Вук Караџић „ 4.—
- 7.) Др. Боривоје Д. Милојевић: Путеви и
циљеви биологије „ 2.—
- 8.) Др. Момчило Иванић: Најважније пара-
зитске глисте „ 3.—
9. Извештај о раду Коларчевог народног
универзитета у првом двогодишњем те-
чају 1932-33 и 1933-34 „ 3.—
- 10.) Извештаји о раду народних универзи-
тета у земљи
- 11.) Др. Алексадар Белић: Борба око на-
шег књижевног језика и правописа „ 8.—
- 12.) Иво Андрић: Његош као трагични јунак
Косовске мисли „ 3.—

ЦЕНА 3 ДИИ.